

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **L. N. H.**
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1468/BA-BA07-BA03-Z-2025 ze dne 5. 1. 2026,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 18. 12. 2025 zajištěn za účelem vycestování. Dne 26. 12. 2025 podal

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany.

I. Řízení před žalovaným

2. Naříkaným rozhodnutím jej žalovaný zajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, protože dospěl k závěru, že je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce byl kontrolován policií ve vlaku *rj 384 Berliner* (Praha hl. n. – Berlin Hbf) mezi stanicemi Ústí nad Labem hl. n. a Děčín hl. n., přičemž se neprokázal žádným cestovním dokladem či oprávněním k pobytu. Následnou lustrací policie bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území České republiky. Pokud by nebyl žalobce kontrolován a následně zajištěn policií, žalobce by pokračoval do Spolkové republiky Německo, kam měl původně namířeno. Žalobci bylo dne 18. 12. 2025 uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let. V České republice není žalobce nikde hlášen k pobytu, pouze projížděl přes Českou republiku do Německa. Nemá žádné finanční prostředky, které si ani není schopen legální cestou obstarat. Nelze tedy očekávat, že by byl dostupný pro účely pobytových kontrol nebo že by plnil povinnost hlásit se na policii. Povinnost setrvat v pobytovém zařízení otevřeného typu by neuposlechl, což lze dovodit z jeho předchozího protiprávního jednání.
3. Podle žalovaného tedy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v reakci na zajištění ze strany policie a hrozbu nuceného návratu do vlasti, jinak by pro to neměl důvod. Možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu žalovaný vyloučil právě pro předpokládatelný nedostatek spolupráce žalobce se státními orgány. Dobu zajištění žalovaný stanovil na 110 dnů s tím, že po této době lze předpokládat nabytí právní moci rozhodnutí o mezinárodní ochraně.

II. Řízení před soudem

4. Proti rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci, přičemž své rozhodnutí odůvodnil zcela obecně. Cestovní doklad byl žalobci odebrán ve Vietnamu, když odcestoval. Na území České republiky se nacházel jeden den, a to bez vlastního zavinění. Nevěděl, jakým způsobem řešit svou pobytovou situaci, neměl cestovní doklad ani finanční prostředky. Žalovaný nemohl z tak krátkého pobytu (1 den) dovozovat, jakýkoliv úmysl žalobce vyhýbat se správním orgánům či mařit vyhoštění. Žalobce neměl ani kriminální minulost. Jednalo se o typické znaky pracovního vykořisťování, případně obchodování s lidmi. Žalovaný mohl využít mírnějších opatření. Měl rovněž za to, že vykazuje znaky zvlášť zranitelné osoby.
5. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. Shrnl průběh správního řízení, načež dospěl k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění. Uložení zvláštních opatření považoval za nedostačující a neúčinné. Jelikož v nadpisu žaloby bylo uvedeno, že žalobce žádá o přiznání odkladného účinku žalobě, avšak dle obsahu žaloby se o něm nezmiňoval, žalovaný z opatrnosti uvedl, že s jeho přiznáním nesouhlasí.

III. Procesní úvahy soudu

Rozsah přezkumu

6. Podle závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022 se krajský soud nemůže omezit na přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění v mezích žalobních bodů. Musí přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

7. Těmto závěrům Soudního dvora je třeba rozumět v tom smyslu, že krajský soud není vázán žalobními body (výjimka z § 75 odst. 2 s. ř. s.) a nad jejich rámec zohlední skutkové a právní otázky, které v řízení *vyšly najevo*. To jsou otázky, které vyplynuly z obsahu spisu, popřípadě z průběhu řízení, byť třeba na základě aktivity soudu. Oproti tomu soud není oprávněn bez omezení vyhledávat a ověřovat každý možný důvod nezákonnosti a verifikovat každou jednotlivou rozhodnou otázku. Přezkumná povaha řízení a zásadní uplatnění projednací zásady vyplývající z použitelného vnitrostátního práva stále (ještě) odpovídají požadavkům Soudního dvora.
8. Krajský soud v Plzni tedy souhlasí se závěry Krajského soudu v Brně vyjádřenými v rozsudku č. j. 34 Az 36/2022-32 ze dne 21. 11. 2022, č. 4439/2023 Sb. NSS *po jejich doplnění o podstatné hledisko*: správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění cizince, *pokud v řízení vyjdou najevo*.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba není důvodná. Ve věci byly důvody se domnívat, že žalobce podal svou žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vycestování a že mírnější opatření nebudou účinná. V řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by měly vliv na zákonnost (rozhodnutí o) zajištění žalobce. Nejdelší přípustná doba zajištění je podle Nejvyššího správního soudu 110 dnů, čemuž zajištění žalobce odpovídá.
10. Žalovaný zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona azylu. Podle tohoto ustanovení může Ministerstvo vnitra v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podání žádosti o mezinárodní ochranu

11. První podmínkou zajištění žalobce bylo podání žádosti o mezinárodní ochranu. Její podání nebylo ve věci sporné, účastníci se na jejím podání shodli.

Podání žádosti pouze s cílem vyhnout se (hrozícímu) vycestování

12. Druhou podmínkou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
13. Pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu postačí zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána *pouze* s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, nebo je pozdržet (k významu slova „pouze“ srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 17 A 121/2019-74 ze dne 24. 7. 2019): skutečnost, že žadatel uvádí skutečnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány azylově relevantními, zajištění nevylučuje. Vážně míněná žádost o mezinárodní ochranu podaná v zajištění zůstává „pouze“ účelovou, jestliže z okolností případu (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.) plyne motivace žadatele vyhnout se správnímu vyhoštění (srov. rozsudky NSS č. j. 10 Azs 284/2016-35 ze dne 15. 2. 2017 a č. j. 4 Azs 9/2017-31 ze dne 28. 2. 2017). S přihlédnutím ke znění čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU je tedy nezbytné, aby žádost o mezinárodní ochranu měla účel mařit

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

vyhoštění a představovala tak zneužití práva, nikoliv jeho využití (ke zneužití práva jako podmínce zajištění srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017 nebo stanovisko generálního advokáta Soudního dvora Evropské unie ve věci C-534/11 Arslan).

14. Dobrověrné podání žádosti o mezinárodní ochranu po zajištění sleduje dva propojené účely: žadatel se brání nucenému opuštění státu jako průvodní jev toho, že zde především hledá mezinárodní ochranu. O zneužití práva je možné uvažovat v situaci opačné, tedy pokud by žadatel usiloval o mezinárodní ochranu pouze za účelem mařit vyhoštění (a nestál o mezinárodní ochranu, případně věděl, že její podmínky nesplňuje), nebo pokud by účel mařit představoval hlavní účel žádosti (žadatel chce vyhoštění zdržet a zároveň spoléhá se na to, že mu mezinárodní ochrana může být i poskytnuta). Skutečnost, že žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, je v takových případech jedním z možných znaků účelovosti, bez dalšího ji však neprokazuje [srov. opět čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Rady 2013/33/EU; přiměřeně pak usnesení SD EU ve věci C-186/21 PPU *J. A. proti Slovinsku* ze dne 3. 6. 2021, odst. 35–39].
15. V poměrech souzené věci to znamená, že si žalovaný měl učinit konkrétními skutečnostmi podložený závěr, zda existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce svou žádost podal toliko s účelem mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
16. To žalovaný dovodil na základě toho, že se žalobce nacházel na území neoprávněně. Z Vietnamu žalobce odcestoval cca před 6 měsíci do Ruska. Tam pracoval asi 5 měsíců. Následně se přemístil do Polska, kde byl dva dny, poté do Německa, kde strávil rovněž dva dny. V Německu chtěl žalobce zůstat, chtěl se dostat do Hannoveru a tam najít práci, ale nastoupil na špatný autobus a dostal se do České republiky. Žalobce tedy původně neměl v úmyslu se do České republiky dostat. Z jeho dalších tvrzení, zejména pak z protokolu o výslechu dne 18. 12. 2025 před policií vyplynulo, že k České republice nemá žádný vztah. Zároveň při tomto výslechu popřel hrozbu pronásledování nebo vážné újmy ve Vietnamu. Také prohlásil, že v případě propuštění vycestuje do Německa, kde bude žádat o azyl.
17. Žalobce tedy žádost o mezinárodní ochranu podal až po zajištění, přičemž z průběhu správního řízení nevyplývalo ničeho, proč by tak nemohl učinit dříve. Žalobce původně neměl v úmyslu hledat v České republice mezinárodní ochranu a učinil tak až poté, co byl zajištěn za účelem vyhoštění. Také popřel existenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a připustil, že bude dále nelegálně cestovat po území EU.
18. Tato zjištění poskytují dostatečnou a konkrétní oporu pro oprávněnou domněnku žalovaného, že hlavním a nejspíš i jediným účelem žádosti žalobce bylo vyhnout se aktuálně hrozícímu nucenému výkonu navrácení, nebo jej alespoň ztížit. Jde ostatně o typické důvody odůvodňující rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud tedy žalobci nepřisvědčil.

Neúčinnost zvláštních opatření

19. Další žalobní námitky směřovaly proti neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

20. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné, neboť obsahuje srozumitelné a dostatečné důvody pro závěr o nezbytnosti zajištění žalobce.
21. Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není pouze zabezpečit jeho účast v řízení o mezinárodní ochraně, ale *především zabezpečit jeho dostupnost pro výkon rozhodnutí o vyhoštění* pro případ, že by se toto rozhodnutí stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu pak je třeba přihlídnout k důvodu zajištění a hodnotit, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit mimo jiné i pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu (srov. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 119/2018-28 ze dne 7. 2. 2019 a přiměřeně i usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38 ze dne 28. 2. 2017, č. 3559/2017 Sb. NSS).
22. Jakkoliv nelze paušálně vyloučit možnost uložení zvláštních opatření v případech existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Správnímu orgánu nic nebrání, aby stejné okolnosti zohlednil jak při zvažování nutnosti zajištění, tak při souběžných úvahách o účinnosti zvláštních opatření – v zásadě jde totiž o vzájemně se překrývající a doplňující úvahy, při kterých mohou být tytéž okolnosti důvodem jak pro zajištění, tak pro vyloučení aplikace zvláštních opatření (srov. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 126/2018-33 ze dne 7. 2. 2019, č. j. 4 Azs 105/2017-24 ze dne 14. 7. 2017).
23. Těmto požadavkům napadené rozhodnutí odpovídá. Vychází z toho, že žalobce se na území České republiky nachází neoprávněně, nemá zde žádné rodinné příslušníky, ani stálé bydliště. Žalobce výslovně před policií uvedl, že měl namířeno do Hannoveru a do České republiky se neměl v úmyslu dostat. Zároveň uvedl, že v případě propuštění by vycestoval do Německa. Nelze tedy očekávat, že by žalobce setrval na území České republiky a vyčkal rozhodnutí o své žádosti o mezinárodní ochranu a případně se následně podrobil výkonu rozhodnutí o vyhoštění.
24. Při rozhodování žalovaného tedy nebylo lze očekávat, že se žalobce dobrovolně podrobí uloženým omezením a bude k dispozici pro řízení o udělení mezinárodní ochrany, případně řízení o vyhoštění, tedy že zvláštní opatření bude dostatečné (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 5 Azs 107/2020-46 ze dne 25. 6. 2020, č. 4058/2020 Sb. NSS, odst. 55–56). V řízení před soudem se na tom nic nezměnilo.

Stanovená doba zajištění

25. Proti stanovené době zajištění žalobce nebrojil nad rámec obecné námitky nepřezkoumatelnosti.
26. Soud proto jen uvádí, že v typovém případě zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je účel zajištění z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Účelem zajištění je potřeba překlénout dobu, po kterou je vedeno řízení o mezinárodní ochraně, které bylo zahájeno účelovou žádostí cizince. Doba zajištění podle tohoto ustanovení se proto bude odvíjet od předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně. Cizince nelze zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně – opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu

(srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 363/2017-38 ze dne 23. 1. 2019).

27. Právě z tohoto hlavního účelu zajištění a jeho vazby na řízení o mezinárodní ochraně žalovaný vycházel. Výslednou dobu zajištění 110 dnů stanovil jako součet poloviny zákonné lhůty pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně, tj. 90 dnů, 15 dnů odpovídajících lhůt k podání žaloby proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a 5 dnů na předpokládanou dobu doručování všech listin v soudním řízení.
28. Takto stanovená doba je *konstantou individualizovaného posouzení*. Pokud je cizinec z uvedených důvodů a za obvyklých skutkových okolností zajištěn na 110 dnů, plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, že jde o přezkoumatelné a přiměřené omezení osobní svobody založené na konkrétních okolnostech případu (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, a judikaturu cit. v jeho odst. 23–24).
29. Stanovená doba 110 dnů zajištění odpovídá zákonem předvídané mezi 180 dnů nejdelšího možného zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Úvaha žalovaného v obecné rovině ob stojí také co do účelu zajištění: žalovaný navázal stanovenou dobu na dobu možného trvání řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany [§ 27 odst. 1 písm. a) zákona o azylu] a dobu potřebnou pro související úkony. Ve výsledku tedy žalovaný dobu zajištění určil tak, že zajištění bude končit v době, kdy by mělo být (pravomocně) jasno o právním osudu žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. To přesně odpovídá účelu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. cit. rozsudek č. j. 1 Azs 363/2017-38).

Potenciální zranitelnost žalobce

30. Žalobce pouze obecně namítl, že je zvláště zranitelnou osobou. Nic konkrétního k tomu však neuvedl.
31. Zranitelnou osobou je zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí [§ 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu].
32. Jednotlivé vyjmenované formy zranitelnosti je třeba hodnotit ve vztahu k ostatním: vážné onemocnění musí odpovídat závažnosti ostatních forem (*noscitur a sociis*; srov. např. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 119/2020-30 ze dne 17. 6. 2020, č. j. 2 Azs 47/2020-48 ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 406/2019-36 ze dne 20. 2. 2020). Účelem vymezení zranitelných osob je identifikace těch osob, u nichž je zajištění nevhodné, protože by mělo nepříznivé dopady na jejich fyzický či psychický stav, případně by vyžadovalo přijetí zvláštních opatření procesní či věcné povahy. I onemocnění relativně závažné povahy, která jsou kompenzována nebo na která je cizinec adaptován, a pro která lze v zařízení pro zajištění cizinců dodržet odpovídající léčebný režim, proto není možné hodnotit jako vážné onemocnění odůvodňující konstatování zranitelnosti cizince (srov. přiměřeně rozsudky NSS č. j. 10 Azs 280/2017-33 ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 355/2020-36 ze dne 2. 9. 2021, a rozsudky KS v Plzni č. j. 17 A 74/2020-48 ze dne 26. 10. 2020 a č. j. 17 A 33/2023-31 ze dne 11. 1. 2024).
33. Pro posouzení případu je proto podstatné, zda z nějakých konkrétních okolností

vyplývalo, že by žalobce byl zranitelnou osobou a vyžadoval proto vyšší míru ochrany ve vztahu k omezení osobní svobody. Z ničeho však takové okolnosti nevyplývají. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce něco ve vztahu ke své zranitelnosti uvedl. Neučinil tak ani v řízení před soudem. Lze tedy uzavřít, že z dosavadního průběhu řízení před soudem a žalovaným není důvod usuzovat na to, že žalobce by byl zranitelnou osobou vyžadující specifický režim. Stejně tak není důvod se domnívat, že zajištění se za stávajících faktických podmínek v Balkové stalo nezákonným.

V. Závěr

34. Z uvedených důvodů není rozhodnutí žalovaného nezákonné a netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Soud pouze na okraj poznamenává, že žalobce na rubru žaloby uvedl, že žádá o přiznání odkladného účinku. Žalovaný však správně podotkl, že žaloba podle svého obsahu návrh na přiznání odkladného účinku nenese. Nejde však o nedostatek náležitosti podání, ale pouze jeho obsahu, takže soud v tomto ohledu neučinil žádnou formální výzvu k nápravě.
36. Zdejší soud opakovaně v řízení o přezkumu zajištění odkladné účinky žalobě nepřiznává, neboť v obdobných procesních situacích může být odkladný účinek přiznán jen zcela výjimečně tehdy, kdy okolnosti případu odůvodňují faktické propuštění ze zajištění (srov. usnesení NSS č. j. 9 As 130/2011-71 ze dne 19. 11. 2011, č. j. 4 Azs 276/2023-34 ze dne 28. 8. 2023; rozsudky KS v Plzni č. j. 35 A 4/2023-38 ze dne 28. 11. 2023 nebo č. j. 35 A 24/2025-20 ze dne 29. 10. 2025 a řadu dalších rozhodnutí zdejšího soudu z poslední doby). Takové okolnosti žalobce netvrdil.
37. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. února 2026

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně

v zastoupení:

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce

